

WAAROM MOLDAVIË EEN ECONOMISCHE TOPPER ZOU MOETEN ZIJN

MARC LEEMANS VOORZITTER ACV

Al die coronamaanden, al meer dan een jaar lang, werd iedere week onze vuilniszak opgehaald. Er is brood, groenten, vlees, brood, melk én toiletpapier in de supermarkt. En aan de deur een bewakingsagent die ervoor zorgt dat de mensen voldoende afstand houden en het boodschappen doen coronaveilig kan gebeuren. Online bestelde pakjes werden massaal en snel aan onze deur geleverd. Er is les gegeven. Er wordt heel veel zorg verleend. Allemaal hebben we ons keihard ingezet de voorbije maanden, in moeilijke omstandigheden. Niet meer dan terecht hadden we gehoopt op waardering en respect daarvoor. Een schamele loonsverhoging van 0,4 procent (maximaal, het kan ook nog minder zijn) is dan ook een koude douche voor wie zo hard gewerkt heeft, dikwijls met de schrik op het lijf om niet ziek te worden.

Die 0,4 procent heeft gelukkig één positief effect. De discussie over de loonnormwet van de regering-Michel (2017) is volop geopend. Gelukkig maar. Want als deze regering – deze keer gelukkig wel met partijen die beweren dat ze het voor gewone mensen opnemen – de loonnormwet niet

aanpast, legt ze een zeer zware hypotheek op de toekomst. Zonder aanpassingen aan de wet zal de verarming met iedere loononderhandelingsronde telkens groter worden. Daar zorgt de sjoemelsoftware in die wet voor. En zo zal de ongelijkheid in onze samenleving groeien. De breuklijn tussen arbeid en kapitaal is niet weg, ze zal steeds verder uitdiepen. En zullen er steeds meer spanningen in die samenleving kruipen. Tussen arm en rijk. Tussen gemeenschappen. Tussen jong en oud.

De mensen die een leidende rol in ons land hebben, moeten dus goed beseffen welke verpletterende verantwoordelijkheid ze dragen. De regering zal niet aan de zijlijn kunnen blijven staan. Ze zal moeten kiezen. Ofwel ons verlossen van de dwangbuis van de loonnormwet, ofwel de 0,4 procent opleggen. Politici zullen kleur moeten bekennen. De sjoemelsoftware moet weg. De loonthermometer uit 2017 meet bewust voor méér dan 11 miljard verkeerd.

Maar er is meer dan de sjoemelsoftware. Ten gronde gaat de discussie over het economisch model dat aan de basis ligt van deze wet. De loonnormwet viseert in de feiten enkel de lonen en dus enkel de werknemers.

Dat steeds hogere dividenden uitbetaald worden aan aandeelhouders, dat is blijkbaar geen element dat onze concurrentiepositie bepaalt. De achterliggende visie is dan dat een matig loonniveau één van de belangrijkste factoren is die het economisch succes van een land bepalen. Als dit waar was zou Moldavië een economische ster zijn en zouden de Scandinavische landen zich in een heel diepe malaise bevinden. In zijn recent boek 'De grenzen van de markt' toont Paul De Grauwe terecht net het omgekeerde aan: de meest competitieve landen zijn de landen met ... de hoogste lonen.

'In zijn recent boek 'De grenzen van de markt' toont Paul De Grauwe aan dat de meest competitieve landen de hoogste lonen hebben'

De kracht van een economie wordt vooral bepaald door zijn capaciteit om aantrekkelijke producten en diensten voort te brengen, door te anticiperen op toekomstige noden. Landen met een krachtige economie danken dit aan hun innovaties en niet aan hun lage lonen. Goede lonen verplichten ook de ondernemingen om verder te innoveren en te investeren, wat de motor vormt van de economische ontwikkeling. En bovenal: investeren en produceren zonder dat de brede bevolking het geld heeft om de producten en diensten te kopen, zo werkt een economie al helemaal niet. ■

